

Ježíšovo proměnění na hoře. No, k čemu nám to je?

Čtení: Žalm 121 Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi.

kázání: Matoušovo evangelium 17,1-9 Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš Petra a Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima; jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý. A hle, zjevil se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Nato promluvil Petr a řekl Ježíšovi: "Pane, je dobré, že jsme zde; chceš-li, udělám tu tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi." Ještě nedomluvil, a hle, světlý oblak je zastínil a z oblaku promluvil hlas: "Toto jest můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouchejte." .....

Bratři a sestry,

v tuto druhou postní neděli se v kostelích tradičně čte z Bible právě tahle pasáž o proměnění Ježíše na hoře. Nejdřív jsem si říkal, proč? A nějaké souvislosti s Velikonocí mě napadly. Ale pak přišla horší otázka. Proč je tenhle příběh v Bibli? Ano, v Bibli jsou různé věci, hlavně ve Starém Zákoně se píše o neuvěřitelných a nepochopitelných událostech. Ale to, co jsem četl, je z evangelií. Je to příběh z Ježíšova života. Ale proč je v Bibli napsán? K čemu nám je? Je to zajímavý příběh, velice zajímavý, takový až pohádkový, těžko pochopitelný a těžko uvěřitelný. Ale proč je v Bibli? Ta otázka mě trápila celý týden, kdy jsem o tom příběhu přemýšlel, protože jsem věděl, že tu o něm budu muset něco povídat. Tak k čemu mi to je, že se dovim, že Ježíš vylezl s třema kamarádama na horu a najednou bylo všude světlo a Ježíš najednou taky zářil a objevili se tam stovky a tisíce let mrtvé postavy ze Starého Zákonu. A jediný, kdo to všechno viděl, byl toho účasten, byli tři učedníci. Tak k čemu nám ten příběh je? Vždyť to jsou nepochopitelné události.

A uvědomil jsem si jednu důležitou věc. Co když nám tenhle příběh není prakticky k ničemu? Co když ho nemůžeme plně pochopit ani nijak využít pro naše životy? Bude nás to štítat a bude nás to znervózňovat, že máme v Bibli něco, čemu nemůžeme úplně porozumět? Bude to najednou důkaz, že Bible je vymyšlená? Že evangelium je pohádka, když se tam dějí takovéhle věci? Možná, že jo. Vždyť se tam dějí věci, které porušují fyzikální zákony, které nejdou vědecky vysvětlit, které nejdou prozkoumat a pochopit.

Ale copak opravdu musíme všechno chápat? Opravdu musíme všemu rozumět a všechno se musí dít tak nějak pro nás a podle nás? Copak musí být všechno Boží jednání jednoduché a jasné a pochopitelné, odpovídající tomu, jak my chápeme a rozumíme světu, neurážející náš moderní vědecký intelekt? Zkusme se nejdřív na tu popsanou, skoro nebeskou, scénu podívat prostě jako na něco nebeského. Na něco, co úplně nepatří do tohoto světa, co nás přesahuje a čemu holt úplně nerozumíme. Ano, jako na **Tajemství**. Připusťme si na chvíli, že čteme o Ježíšovi, který, ano, byl také synem tesaře, chodil po Palestině a lidem pěkně vyprávěl o Pánu Bohu a pomáhal jim, povzbuzoval je, občas teda udělal nějaký zázrak ale to přežijeme, hlavně ale byl dobrým člověkem. No ale připusťme si alespoň na chvíli, že tenhle milý Ježíš byl taky Božím synem. Že to prostě nebyl jenom normální dobrý člověk. Vždyť v něj máme věřit, máme mu důvěřovat, máme se k němu modlit a máme mu svěřit svoje životy i životy svých blízkých. A nejenom životy, ale taky budoucnost, dokonce celou věčnost. A tohle opravdu nehodlám učinit jen tak s nějakým člověkem. Jestli má mít někdo v rukou můj život a životy těch, které miluji, pak ať je to **Někdo**. Ať je to Boží syn, ať je to někdo, kdo se nevejde do našich představ, komu nemůžeme plně porozumět ani si ho dokonale zaškatulkovat a nalepit jmenovku, ať je to někdo, s kým se nemůžeme jen tak srovnat a mít pak od něj pokoj. A takovýhle Boží Syn pak klidně může prožívat proměnění na hoře a náš vědecký rozum to nemusí nijak urážet. Naopak. Každý zázrak přece můžeme vnímat jako potvrzení toho, že tento svět je nám dán dobrým stvořitelem, aby nám v něm bylo dobře, abychom jej mohli zkoumat a porozumět mu. Ale nad tím světem je právě ještě ten stvořitel. Ten, který zná všechna tajemství světa a který má právo ta pravidla občas porušit.

A nyní si můžeme o tomhle Ježíšově zážitku říci něco pochopitelného. Není to totiž pouze nebeský výjev, nad kterým máme jenom zůstat stát s pusou dokořán. Ani nemáme plácát podobné nesmysly, jako apoštol Petr, když chtěl na té hoře postavit tři stany. Jiné evangelium o něm říká, že v tu chvíli nevěděl, co mluví. Že byl úplně mimo. Přece jenom je to důležitá chvíle pro Ježíše i pro učedníky, tedy i pro nás. I když tomu ti tři asi vůbec nerozuměli. No možná tomu neporozumíme ani my. V čem to bylo důležité pro Ježíše? Myslím, že Ježíš se v tu chvíli nepotřeboval ukázat. Ukázat se v tom světle, v jakém ho vidí Bůh a nebešťané, ve svojí slávě. To bylo asi spíš pro ty učedníky. I když jim to moc nedalo. Pro samotného Ježíše byl zřejmě důležitý ten rozhovor. Právě s Mojžíšem a s Eliášem. Zase v jiném evangeliu čteme, o čem že si ti tři povídali. Bylo to o Ježíšově cestě do Jeruzaléma a o tom, co se tam má stát, co se tam má stát Ježíšovi, jak tam asi dopadne. Proč k Ježíšovi poslal Bůh zrovna tyhle dva? Asi jste už slyšeli, že jsou to zástupci Zákonu a Proroků. A asi ano. Určitě to má také znamenat, že Ježíš se neobjevil z čistého nebe, že navazuje na tradici Božího zjevování Židům od Abrahama až po Jana Křtitele. Ale důležitější je myslím to, že oba dva, Mojžíš i Eliáš, jak je známe z biblických vyprávění, si prošli v životě něčím podobným, co čeká i Ježíše. Smrt, nebo spíš konec jejich života tady na zemi byl záhadný. Odešli vlastně od rozdělané práce, od nedokončené, nějakým způsobem se očekával v židovství stále jejich návrat. A oba dva si navíc v životě, přestože plnili Boží vůli ze všech sil, prošli šíleným nepochopením u lidí. U věřících lidí. Oběma šlo kvůli Pánu Bohu o život. Myslím, že právě tihle dva byli ti praví, se kterými si měl Ježíš promluvit před

tím, než se vydá k tomu svému konci. A je to zvláštní. I Ježíš potřebuje s někým mluvit, s někým to probrat. A nestačí k tomu modlitba. Potřebuje člověka. Naslouchá starším, kteří už podobnou cestou prošli před ním. Říkám podobnou, protože to, co si prožije Ježíš, je ještě o několik vesmírů jinde.

Co z toho zaznělo učedníkům a zní nám? Nejvíc asi to Boží: "Tohle je můj milovaný syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouvejte." Bůh tady vlastně říká: To, co Ježíš dělá, to, jak to dělá a taky to, co chystá udělat a jak neslavně skončí, to je v souladu s mojí vůlí, s tím souhlasím, za to se stavím. To, co se za nějakou dobu odehraje v Jeruzalémě, soud, poprava, kříž, to je Boží cesta. A tohoto Ježíše poslouvejte a na jeho cestu vykročte, pokud chcete být v souladu s Boží vůlí.

Ježíš zažil svoje proměnění na hoře. Ostatní alespoň na chvíli viděli jeho slávu, kterou má u svého Otce. Co my? Můžeme být proměnění my? Může někdo uvidět tu naši slávu, kterou máme u svého Otce? Na to prosím nezapomínejme, i my jsme synové a dcery boží, i my u něj máme svoji slávu, i nás vidí Bůh jinak, než nás vidí a soudí lidé. Ale o to asi nejde. Nejde o předvádění se v nebeské záři. Ale co ta proměna? Je před námi ještě pět týdnů postního období, co takhle soustředit se víc než na nejzení masa nebo čokolády nebo odpírání si piva a tabáku, co takhle soustředit se víc právě na proměnu, kterou s námi může udělat Bůh? Ještě stále nás něco velkého čeká. Ještě zdaleka není konec té naší cesty. Kdo ví, kam povede a co má pro nás Bůh připraveno? Možná ještě nějakou jinou cestu. Budeme o ni stát? Nebo už jsme si zvykli a smířili se a vlastně to trochu vzdali? Ještě není konec.

Amen